

3

Coriolanus stál na prázdnom staničnom nástupišti, čakal na príchod svojej vyvolenej a opatrne pohojdával dlhú stopku bielej ruže, ktorú držal medzi palcom a ukazovákom. To Tigris navrhla, aby jej priniesol darček. Po žrebovaní dorazila domov neskoro v noci, ale čakal ju, aby sa s ňou poradil a povedal jej o svojej potupe a obavách. Nedovolila, aby ich rozhovor uviedol do zúfalstva. Získa tú cenu, musí! A čaká ho veľkolepá kariéra na univerzite. Čo sa týkalo bytu, najprv bude potrebné zistiť viac. Možno sa ich daň nebude týkať, a ak aj, možno nie tak skoro. Možno nejako nahrabú dosť a zaplatia ju. Ale on na nič z toho nemal myslieť. Mal sa sústrediť len na Hry a ako sa pri nich môže blysnúť.

Tigris vravela, že Lucy Grayová Bairdová na Fabriciinej žrebovacej párty všetkých ohromila. Jej priatelia počas opileckého sŕkania poscy o jeho vyvolenej vyhlásili, že má

„potenciál zahviezdiť“. So sesternicou sa zhodli, že na dievčinu musí urobiť dobrý prvý dojem, aby s ním bola ochotná spolupracovať. Nemal by sa k nej správať ako k odsúdencom, ale ako k hosťovi. Coriolanus sa ju rozhodol privítať už na vlakovej stanici. Bude mať náskok a zároveň dostane príležitosť získať si jej dôveru.

„Predstav si, aká musí byť vystrašená, Coryo,“ vravela Tigris. „Ako osamelo sa musí cítiť. Keby som bola na jej mieste ja, zapôsobil by na mňa akýkoľvek prejav toho, že ti na mne záleží. Nie, nielen zapôsobil. Mala by som pocit, že nie som bezcenná. Vezmi jej niečo, aspoň niečo malé, čo jej povie, že si ju vážiš.“

Coriolanovi prišli na um ruže starej mamy, ktoré boli v Sídle stále vzácne. Stará žena sa o ne otrocky starala v záhrade na streche, ktorá bola súčasťou bytu a rozkladala sa priamo vonku aj v malom solárnom skleníku. O svoje kvety sa však delila ako o diamanty, takže ju musel nejaký čas presvedčať, kým získal túto krásku. „Musím s ňou nadviazať spojenie. A ako vždy vravíš, tvoje ruže otvoria každé dvere.“ To, že súhlasila, svedčilo o jej obavách zo situácie, v ktorej sa ocitli.

Od zrebovania ubehli dva dni. Mesto čelilo ťaživým horúčavám, a hoci bolo tesne po svitaní, vlaková stanica sa začínala dusiť vo vlastnej šťave. Coriolanus si na širokom, prázdnom nástupišti pripadal nápadne, ale nemohol riskovať, že zmešká jej vlak. Jediné, čo vytiahol zo suseda žijúceho o poschodenie nižšie, Rema Dolittlea, ktorý sa pripravoval na kariéru porotcu, bolo, že má doraziť v stredu. Remus nedávno odpromoval na Univerzite a jeho rodina

zaťahala za všetky nitky, ktoré mala, aby ho na túto pozíciu dostala, čo sa vyplatilo a Remus získal odrazový mostík do budúcnosti. Coriolanus sa mohol popýtať v Akadémii, ale nevedel, či sa na čakanie na vlak nebude hľadiť s nevôľou. Vyslovene sa toho netýkali žiadne pravidlá, ale predpokladal, že väčšina jeho spolužiakov počká na stretnutie, ktoré zajtra prebehne pod dohľadom Akadémie.

Ubehla hodina, potom dve, a stále sa nezjavil žiaden vlak. Slnko pražilo cez sklenené tabule v strope. Po chrbte mu stekal pot a ruža, ktorá bola ráno taká majestátna, sa začala odovzdane ohýbať. Premýšľal, či to celé nebol zlý nápad a či sa mu za takéto privítanie vôbec dostane nejakej vďaky. Na iné dievča – normálne dievča – by tým spravil dojem, ale na Lucy Grayovej Bairdovej nebolo nič normálne. V skutočnosti na nej bolo niečo hrozivé. Ako sa pár sekúnd po starostovom útoku pustila do takého drzého vystúpenia. Ako tesne predtým hodila inému dievčaťu pod šaty jedovatého hada. Prirodzene, že nevedel, či bol jedovatý, ale núkalo sa to, no nie? Bola vážne desivá. A on tu stál v uniforme a zvieral ako nejaký zamilovaný školák ružu a dúfal, že – čo? Že sa jej zapáči? Začne mu dôverovať? V momente ho nezabije?

Bolo nevyhnutné, aby spolupracovala. Satyria včera predsedala stretnutiu mentorov, na ktorom im priblížila ich prvú úlohu. V minulosti zvykli vyvolení zamieriť do arény hneď na druhý deň po príchode do Sídla, ale keďže boli teraz zapojení študenti Akadémie, tento časový úsek sa predĺžil. Bolo stanovené, že každý mentor spraví so svojím vyvoleným päťminútové interview, počas ktorého ho

v priamom prenose predstaví Panemu. Ak začnú ľudia niekomu držať palce, možno sa budú o sledovanie Hier o život zaujímať. Ak všetko pôjde dobre, stane sa z nich program v hlavnom vysielacom čase – mentorov možno dokonca pozvú, aby konanie svojich vyvolených počas Hier komentovali. Coriolanus si slúbil, že jeho päť minút bude zlatým klincom večera.

Pomaly ubehla ďalšia hodina a práve sa to chystal vzdať, keď sa hlboko v tuneli ozvalo pískanie vlaku. Počas prvých pár mesiacov vojny tento zvuk ohlasoval, že sa jeho otec vracia z bojiska. Veril totiž, že keďže je muničný magnát, svojou vojenskou službou dokáže, že má na vedenie podniku právoplatný nárok. Bol prvotriedny stratég, mal nervy zo železa a jeho prítomnosť vyvolávala rešpekt, takže rýchlo stúpil v hierarchii. Celá rodina Snowovcov – s Coriolanom v zamatovom obleku – sa s cieľom verejne prejaviť oddanosť Sídlu vždy vydala na stanicu očakávať hrdinov návrat. Až do dňa, keď vlakom dorazila len správa, že guľky rebelov zasiahli svoj cieľ. Coriolanovi sa v Sídle len ťažko hľadalo miesto, ktoré by nebolo spojené s nejakou strašnou spomienkou, ale toto bolo mimoriadne zlé. Nemohol tvrdiť, že by toho odmeraného, prísneho muža veľmi miloval, ale rozhodne mal pocit, že mu poskytuje ochranu. Jeho smrť sa mu spájala so strachom a zraniteľnosťou, ktorej sa nikdy nebol schopný zbaviť.

Vlak pískajúc dorazil do stanice a so škripaním zabrzdil. Bol krátky, len lokomotíva a dva vozne. Coriolanus pátral pohľadom, či cez okná nezazrie svoju vyvolenú, a potom si uvedomil, že ich vozne nemajú. Neboli určené na prevoz

pasážerov, ale tovaru. Náklad zaistovali ťažké kovové reťaze so starými visiacimi zámkami.

Zlý vlak, pomyslel si. *Prakticky môžem ísť domov*. Ale vtedy sa z jedného z nákladných vozňov ozval nepochybne ľudský výkrik a on ostal na mieste.

Čakal na prívál mierotvorcov, ale vlak stál nepovšimnute na mieste dvadsať minút, kým niekoľkí podišli ku koľajam. Jeden z nich si vymenil pár slov s neviditeľným rušňovodičom a z okna vyleteli kľúče. Mierotvorca si dal pri vykračovaní k prvému vozňu načas, prehrabal sa kľúčmi, jeden vybral, strčil ho do zámku a zatočil. Záмок a reťaze spadli a mierotvorca odsunul ťažké dvere. Vozeň vyzeral prázdny. Mierotvorca vytiahol obušok a zabúchal ním o okraj dverí. „No tak, banda, pohyb!“

Vo dverách sa zjavil vysoký chlapec s tmavohnedou pokožkou v poplátanom vrecovinovom oblečení. Coriolanus v ňom spoznal Clemensiinho vyvoleného z Jedenásteho obvodu, šľachovitého, no svalnatého. Pridalo sa k nemu dievča, ktoré bolo podobne sfarbené, ale vychudnuté a sucho kašľalo. Obaja boli bosí a ruky mali spútané pred sebou. Boli meter a pol od zeme, takže si sadli na okraj vozňa a nemotorne zoskočili na nástupište. K dverám priliezlo malé dievča s bledou tvárou v pásikavých šatách s červenou šatkou a zdalo sa, že nevie vymyslieť, ako prekonať vzdialenosť k zemi. Mierotvorca ju strhol dole a ona spadla na nástupište, pričom len ako-tak stlmila pád spútanými rukami. Mierotvorca vzápätí siahol do vozňa a vytiahol von chlapca, ktorý síce musel mať dvanásť, ale vyzeral zhruba na desať, a stiahol na nástupište aj jeho.

V tej chvíli už ku Coriolanovi dorazil smrad, zatuchnutosť a silný zápach hnoja. Vyvolených prevádzali vo vozňoch pre dobytok, a navyše nie veľmi čistých. Premýšľal, či im dávali jesť a púšťali ich na čerstvý vzduch alebo ich len po žrebovaní zamkli dnu. Keďže bol zvyknutý vídať vyvolených na obrazovke, nebol na takýto zážitok dostatočne pripravený a zaplavila ho vlna ľútosti a odporu. Naozaj to boli stvorenia z iného sveta. Beznádejného, brutálneho sveta.

Mierotvorca sa presunul k druhému vozňu a zložil reťaze. Dvere sa odsunuli a zjavil sa Jessup, vyvolený z Dvanásťteho obvodu, ktorý žmúril na žiarivú stanicu. Coriolanom trhlo a v očakávaní sa vystrel. Určite bude pri ňom. Jessup strnulo zoskočil na zem a otočil sa späť k vlaku.

Lucy Grayová Bairdová vošla do svetla a spútanými rukami si zaclonila oči, kým si naň zvykli. Jessup vystrel ruky, odtiahol od seba zápästia toľko, čo mu reťaze na putách dovoľovali, a ona padla napred, načo ju on zachytil za pás a jedným prekvapivo ladným pohybom stočil na zem. Poďakovala chlapcovi potľapkaním po rukáve a naklonila hlavu k slnečnému svitu, ktorý zaplavoval stanicu. Prstami si začala prečesávať vlasy, rozmotávať chumáče a vyťahovať kúsky slamy.

Coriolanus na okamih presunul pozornosť na mierotvorcov, ktorí sa krikom vyhrážali vyvoleným vo vozňoch. Keď obrátil pohľad späť, Lucy Grayová hľadela priamo naňho. Chvíľu sa na ňu ostal dívať, no potom si uvedomil, že na nástupišti okrem neho a mierotvorcov nikto iný nestojí. Vojaci nadávajúc vyšvihli jedného spomedzi seba do vozňa, po tých, ktorí nechceli vyjsť.

Teraz alebo nikdy.

Suzanne Collins

Balada o hadoch a vtáčatkách

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Cooboo v roku 2021

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 211

Zodpovedný redaktor Erik Fazekáš

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Z anglického originálu Suzanne Collins: *The Ballad of Songbirds and Snakes*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic, New York 2020, preložila Ivana Cingelová.

Verše prebásnila Zuzana Trstenská

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky

Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**